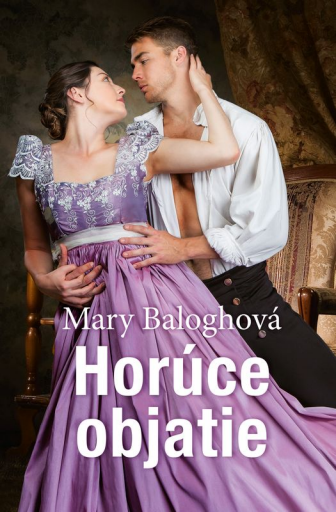

A romantic scene between a man and a woman in 19th-century attire. The woman, on the left, is wearing a purple lace-trimmed dress with a full skirt and a white sash. She is looking up at the man with a gentle expression. The man, on the right, is wearing a white shirt with the sleeves rolled up and a dark waistcoat. He is holding the woman's waist and has his hand near her face. The background is a dark, textured wall with a patterned curtain on the right.

Mary Baloghová

Horúce objatie

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Mary Balogh: Someone to Hold, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, New York 2017, preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

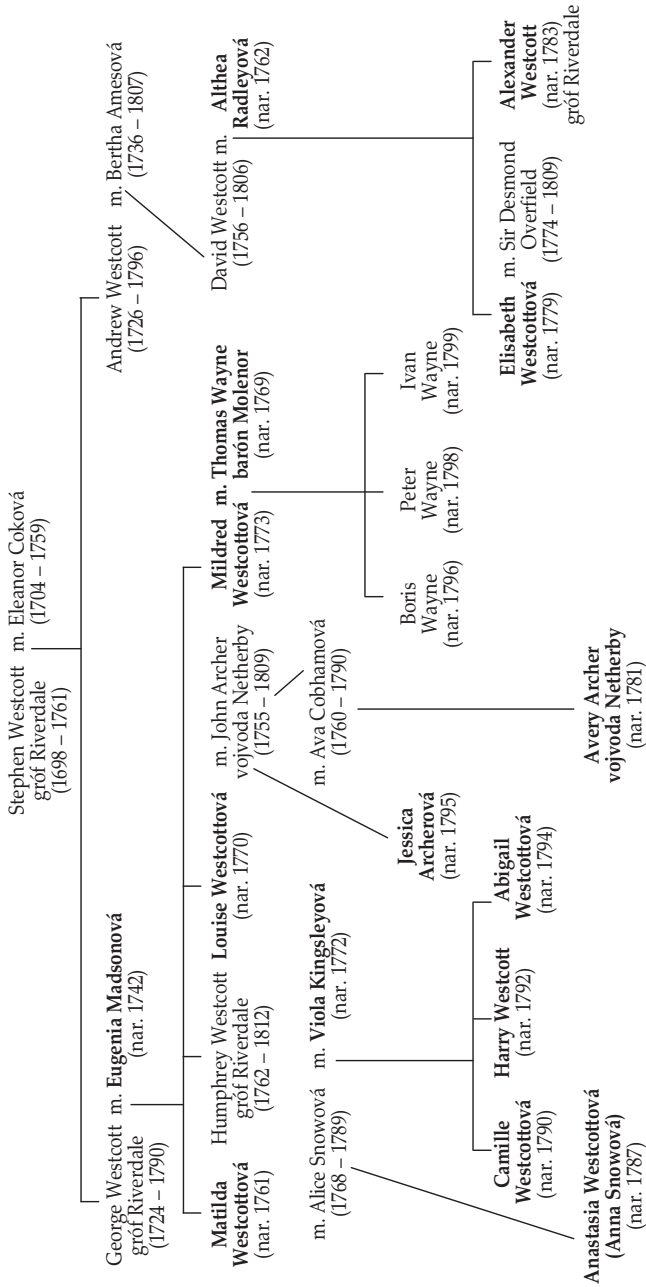
By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English SOMEONE TO HOLD.

Copyright © 2017 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2018
Cover Design © Juraj Šramko 2019
Cover Photo © PeriodImages
© Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2097-8

Rodina Westcottovcov

(Postavy z rodokmeňa, ktoré vystupujú v románe *Horúce objatie*, sú vyznačené tučným písmom.)

PO NIEKOLKÝCH MESIACHOCH skrývania, trápenia a odmietania, hnevu a hanby a všetkých ostatných citov a pocitov, aké len jestvovali, Camille Westcottová sa v jedno slnečné, vetristé júlové ráno rozhodla vziať život do svojich rúk, a to v pokročilom veku dvadsaťdva rokov. Pred veľkou katastrofou, ktorá sa udiala pred pár mesiacmi, sa nemusela starať o svoj život, lebo bola dáma – lady Camille Westcottová, najstaršie dieťa grófa a grófkych Riverdalovcov – a dámy sa nemusia starať, ako budú žiť. To musia robiť iní – rodičia, slúžky, opatrovateľky, guvernanky, gardedámy, manželia, všeobecne spoločnosť s množstvom pravidiel a očakávaní, z ktorých väčšina je nepísaná, ale napriek tomu reálna.

Ale teraz sa potrebovala uplatniť. Už nebola lady. Stala sa z nej jednoducho slečna Westcottová a nebola si istá ani tým menom. Má nemanželská dcéra právo používať otcovo meno? Život zíval pred ňou ako desivé neznámo. Netušila, čo môže očakávať. Nijaké pravidlá, nijaké méty. Nijaká spoločnosť, nikam nepatrla. Ak nevezme život do svojich rúk a niečo neurobí, kto to urobí za ňu?

Samozrejme, to bola rečnícka otázka. Nevyslovila ju nahlas, nikto ju nepočul, ale aj keby ju bola vyslovila nahlas, nikto by jej nedal uspokojujúcu odpoveď. A tak sa rozhodla, že to vyrieši sama. Buď niečo urobí, alebo sa do konca života bude ukrývať v tmavom kúte. Už nebola lady, ale bola živá, dýchajúca bytosť. Je *niekto*.

Camille a Abigail, jej mladšia sestra, bývali u svojej starej matky v impozantnom dome na prestížnej adrese Royal Crescent v Bathe. Dom stál na kopci nad mestom, viditeľný aj zďaleka, na tej ulici stál rad veľkolepých

georgiánskych domov, pred ktorými sa rozprestieral park. Ale výhľad bol na obe strany. Z okien na prednej strane mali obyvatelia Crescentu výhľad na mesto a na budovy za riekou, za nimi sa v diaľke rozkladal vidiek a vlnili sa kopce. Bol to jeden z najkrajších výhľadov v celom Anglicku a Camille sa z neho tešila, keď bola malá a mama vzala ju a jej súrodencov na dlhšiu návštevu k starým rodičom. Ale teraz sa jej to už nezdalo také lákavé, keď tu bola nútená žiť v exile a nemilosti, hoci ona ani Abigail neurobili nič, aby si vyslúžili takýto osud.

V to slnečné ráno počkala, kým jej stará matka a sestra odišli z domu, čo robievali často, do kúpeľnej dvorany blízko Bathského opátstva, kde sa prechádzali s vyššou spoločnosťou. Hoci tá spoločnosť už nepôsobila tak čarovne ako kedysi. Obyvatelia zostarli a viedli pokojný, usporiadaný život v honosnom prostredí. Aj návštevníci bývali zväčša starší ľudia, chodili sem piť minerálnu vodu a mysleli si, či už oprávnené alebo mylne, že hneď budú zdravší, keď sa napijú tej nechutnej vody. Niektorí sa v nej dokonca kúpali ponorení až po krk, hoci to sa teraz považovalo za staromódne.

Abigail rada chodila do kúpeľnej dvorany, lebo ako osemnásťročná sa rada prechádzala v spoločnosti a oči vidne tam obdivovali jej mladistvú krásu, hoci ju nepozývali na súkromné večierky ani na verejné zábavy. Koniec koncov nebola úctyhodná mladá dáma, aj keď ich stará mama patrila k smotánke. Camille tvrdošijne odmietala sprevádzať ich niekam, kde mohli stretnúť iných ľudí. Keď sa výnimočne rozhodla vyjsť von, zväčša s Abby, zastrela si tvár závojom, lebo sa bála, že ju spoznajú.

Ale dnes nie. A zarietkla sa, že už nikdy viac. Skoncuje so svojím starým životom, a ak ju niekto spozná a zaútočí na ňu, ona mu to vráti. Najvyšší čas začať nový

život a nájsť si nové známosti! A ak pri prechode z jedného sveta do druhého utŕži nejakej rany, vyrovná sa s nimi.

Keď stará mama a Abby odišli, obliekla si slušivé vychádzkové šaty a na hlavu si založila čepiec, ktorý s nimi ladil. Obula si pohodlné topánky, lebo črievice, aké nosila, keď sa všade vozila kočom, boli teraz nepoužiteľné, mohla ich nosiť akurát tak po dome. Napokon si vzala kabelku a rukavičky a vyšla na dláždenú ulicu, nečakala, kým jej sluha otvorí a podrží dvere a spýtavo na ňu pozrie, prečo ide sama, možno sa ju aj pokúsi zastaviť alebo za ňou poslať lokaja, aby ju sledoval. Chvíľu postála vonku, zmocnila sa jej hrôza, ba až panika a premýšľala, či sa nemá vrátiť a skryť sa niekde v tmavom kúte. Za celý život málokedy vyšla z domu alebo parku bez sprievodu člena rodiny alebo sluhu, často oboch. Ale tie dni sa skončili, hoci stará mama by bezpochyby namietala. Camille vystrela plecيا, zdvihla bradu a vykročila dolu kopcom smerom k opátstvu.

V skutočnosti sa vybrala do domu na Northumberland Place neďaleko radnice, trhu a Pulteneyského mosta, pyšne sa klenúceho nad riekou Avon. Tá budova sa nijako nelíšila od ostatných georgiánskych stavieb, ktorých bolo v meste viac ako dosť, solídnych, ale ľúbivých, dvojposchodových, nerátajúc suterén a podkrovie, ibaže tento dom v skutočnosti pozostával z troch domov, ktoré spojili a umiestnili do nich inštitúciu.

Presnejšie, sirotinec.

Tam strávila detstvo Anna Snowová, ešte nedávno lady Anastasia Westcottová, teraz vojvodkyňa Netherbyová. Tu pôsobila ako učiteľka, keď dospelá. Odtiaľ ju povolali do Londýna, keď jej doručili list od právnik. A v Londýne sa ich cesty stretli, jednu povýšili do takej vysokej spoločnosti, o akej sa jej ani nesnívalo, druhá

klesla do hlbín, aké si nepredstavovala ani v najhorších snoch.

Anastasiu, takisto dcéru grófa Riverdala, vzal jej otec v útlom veku do siroťníka, stalo sa to po smrti jej matky. Vyrástla tam a finančne ju podporovali, hoci netušila, kto je jej dobrodincom. Nepoznala ani svoje skutočné meno. Bola Anna Snowová, jej matka sa zaslobodna volala Snowová – hoci ani to nevedela. Z druhej strany Camille sa narodila o tri roky neskôr ako Anastasia a vychovávali ju v prepychu spolu s mladšími súrodencami Harrym a Abigail. Nikto z nich ani netušil, že existuje nejaká Anastasia. No, mama o nej vedela, ale vždy si myslela, že dieťa, ktoré jej manžel finančne podporoval v bathskom siroťníku, bolo plodom lásky s milenkou. Pravda vyšla najavo až po jeho smrti pred pár mesiacmi.

A tá pravda, no hotová katastrofa!

Alice Snowová, Anastasiina matka, bola otcova zákonná manželka. Vzali sa tajne v Bathe, no odišla od neho ani nie rok po svadbe, keď sa jej zhoršilo zdravie a vrátila sa aj s dcérkou k rodičom, ktorí bývali pri Bristole. Neskôr zomrela na suchoty, ale stalo sa to až štyri mesiace po tom, čo sa otec oženil s mamou. Nezákonná bigamia! A keďže manželstvo bolo neplatné, všetko, čo z neho vzišlo, bolo nezákonné. Harry prišiel o titul, ktorý len nedávno získal, mama stratila spoločenské postavenie a vrátila sa k svojmu dievčenskému menu – teraz si hovorila slečna Kingsleyová a bývala u svojho brata, farára strýka Michaela, na vidieckej fare v Dorsetshire. Camille a Abigail už neboli lady Camille a lady Abigail. Vzali im všetko, čo im patrilo. Titul a zverenský majetok získal bratanec Alexander – v skutočnosti to bol druhostupňový bratanec –, hoci oň nemal záujem, a všetko ostatné zdedila Anastasia. To všetko bol obrovský majetok, ktorý ich papa nahromadil po tom, čo sa nezákonne oženil s ma-

mou. K tomu patrila aj Hinsford, ich vidiecky dom v Hampshire, kde žili, keď práve neboli v Londýne, a dom Westcottovcov, ich londýnske sídlo.

Camille, Harrymu, Abigail ani ich matke nezostalo celkom nič.

A to nebolo všetko. Camille zasiahol tvrdý úder a opustil ju snúbenec. Vikomt Uxbury ju navštívil ešte v ten deň, keď sa dozvedeli tú správu o otcovi, ale neprejavil jej súcit a podporu, veru jej nemával pred očami zvláštnym povolením na sobáš, navrhol, aby poslala do novín oznámenie o zrušení zasnub – zruší ich ona, aby neutrpela hanbu, že ju odmietol snúbenec.

Veru, bol to zdrvujúci úder, hoci Camille o tom nehovorila. Vo chvíli, keď si myslela, že už sa jej nemôže stať nič horšie, predsa len sa stalo. Aspoňže si tú bolesť mohla nechať pre seba!

Teda tu žili s Abigail u starej mamy v Bathe, mama sa utiahla do Dorsetshiru a Harry odišiel do Portugalska alebo do Španielska ako dôstojník 95. pešieho pluku, známeho aj ako Strelci, bojovať proti vojsku Napoleona Bonaparta. Samozrejme, hodnosť si nemohol dovoliť kúpiť. Kúpil mu ju ich nevlastný bratanec a Harryho poručník Avery, vojvoda Netherby. Harrymu treba uznať, že nedovolil Averymu, aby mu kúpil hodnosť v prestížnejšom a drahšom oddiele kavalérie, a jasne dal najavo, že mu nedovolí kupovať ani povýšenie.

Keď Camille schádzala dolu kopcom, nebolo to prvý raz, čo premýšľala, akou iróniou osudu skončila na mieste, kde vyrastala Anastasia. Odkedy sem prišla, sirotinec ju proti vlastnej vôli priťahoval ako magnet. Niekoľko ráz okolo neho prechádzala spolu s Abigail a napokon – hoci Abby namietala – šla dnu a predstavila sa hlavnej vychovávateľke slečne Fordovej, tá ju povodila po ústave a Abby zatiaľ čakala vonku s gardedámou. Keď videla to miesto

a chodila po chodbách, po ktorých musela Anastasia prejsť aj tisíc ráz, v skutočnosti sa jej uľavilo.

Nepôsobilo to tak hrozne, ako sa hovorilo. Budova vyzerala rozľahlá a čistá. Dospelí, ktorí ju viedli, boli veselí, dobre vychovaní. Deti, ktoré videla, boli slušne oblečené a spôsobilé, zdali sa aj dobre živené. Slečna Fordová jej vysvetlila, že väčšinu z nich primerane podporuje niektorý rodič alebo iná rodina, hoci väčšina z tých dobrodincov chcela zostať anonymná. Ostatné deti podporovali miestni dobrodinci.

Camille žasla, keď sa dopytala, že jednou z nich bola jej stará matka, hoci neprispievala na konkrétne dieťa. Z neznámeho dôvodu nedávno navštívila sirotinec a sľúbila, že prispeje na veľkú knižnicu aj na knihy. Camille netušila, prečo cítila tú potrebu, ale nechápala ani vlastné nutkanie vidieť tú budovu a vstúpiť do nej. Stará mama určite nemala Anastasiu o nič radšej ako Camille. V skutočnosti ešte menej. Anastasia bola aspoň Camillinou nevlastnou sestrou, ale pre starú mamu nepredstavovala nič viac než viditeľný dôkaz manželstva, ktoré pripravilo jej dcéru o identitu, ktorá jej patrila vyše dvadsať rokov. Bože dobrý, mama bola celé tie roky Viola Westcottová, grófká Riverdalová, hoci v skutočnosti jej prináležalo jediné meno – Viola.

Dnes šla Camille do siroťinca sama. Na miesto Anny Snowovej nastúpila iná učiteľka, ale slečna Fordová sa už na jej prvej návšteve zmienila, že slečna Nunceová tam nezostane dlho.

Camille impulzívne nadhodila, že ak sa spomínaná učiteľka vzdá svojho miesta, mala by záujem nastúpiť po nej. Tá impulzívnosť ju samu prekvapila, ba vydesila. Ale slečna Fordová na to možno zabudla alebo ju nevzala vážne. Alebo sa jej možno zdalo, že Camille sa nehodí na to miesto.

Nech bolo akokoľvek, keď slečna Nunceová odišla, neoznámili jej to. Stará mama iba náhodou zazrela vo väčrajších novinách inzerát na miesto učiteľky a nahlas ho prečítala vnučkám.

Čo už ja viem o učení? premýšľala Camille, keď zišla z kopca a blížila sa k Northumberland Place. Presnejšie, čo vie o učení veľkej skupiny detí rozličného veku, schopností a oboch pohlaví? Zamračila sa a mladá dvojica, ktorá sa k nej blížila po chodníku, jej rýchlo uhla z cesty, akoby sa jej zľakla. Camille si to ani nevšimla.

Prebohaživého, prečo chce prosieť, aby jej dovolili učiť siroty na mieste, kde vyrástla a učila Anastasia? Ešte vždy nemala rada, neznášala a – áno – nenávidela bývalú Annu Snowovú. Uvedomovala si, že je k nej nespravodlivá – veď Anastasia nemohla za to, ako nepekne sa zachoval ich otec, a dvadsaťpäť rokov znášala následky jeho správania, až kým sa nedozvedela pravdu o svojej totožnosti. Darmo sa Anastasia pokúšala prijať novošíkaných súrodencov ako rodinu a viac než raz im ponúkla, že sa s nimi podelí o všetko, čo zdedila, dovoľí svojim nevlastným sestrám, aby žili aj s mamou v Hinsforde, ktorý teraz pripadol jej, neprijali to. V skutočnosti ich pre svoju veľkorysosť len väčšmi odpudzovala. Ako sa opovážila ponúknuť im časť z toho, čo kedysi patrilo im, akoby im robila láskavosť? A v skutočnosti im vlastne robila láskavosť...

Samozrejme, tie nepriateľské city boli nezmyselné, ale city často bývajú nerozumné. A Camilline pocity boli čerstvo rozjatrené a ešte sa ani nezačali hojiť.

Prečo sem vlastne ide? Niekoľko minút postála na chodníku pred hlavným vchodom do sirotinca a premýšľala o tej otázke, akoby o nej nepremýšľala už včera a celú noc, keď sa strhávala zo spánku a celé hodiny prebdela. Len preto, lebo cíti potrebu urobiť niečo so svojim

životom? Ale nemohla sa rozhodnúť robiť niečo vhodnejšie? A ak už musí učiť, neexistovali dôstojnejšie pracovné miesta, o ktoré by sa mohla zaujímať? V Bathe boli školy pre dievčatá zo šľachtických rodín a vždy sa našlo dosť ľudí, ktorí hľadali pre svoje dcéry spôsobné vychovávateľky. Ale to, že sem dnes túžila prísť, vôbec nesúviselo s túžbou učiť, však? Bolo to... Hm, čo to vlastne bolo?

Túžba ocitnúť sa v situácii Anny Snowovej, aby zistila, aký je to pocit? Hrozná čo len pomyslieť! Ale ak tu bude ešte chvíľu postávať, stratí odvahu a pustí sa nazad hore kopcom, stratená a porazená. Okrem toho postávanie vonku nebolo vôbec príjemné. Hoci už bol júl a svietilo slnko, zavčas rána stála v tieni budovy a ulicou prefukoval vietor.

Pristúpila k bráne, zdvihla ťažké klopadlo, chvíľu váhala, potom ho pustila. Možno jej nedajú to miesto. Uľavilo by sa jej.

Keď Joel Cunningham v to ráno vstal, cítil sa blažene. Len čo odhrnul závesy na všetkých oknách vo svojom byte, dnu sa vlialo júlové slnko a zaplavilo izby svetlom a teplotom. Ale náladu mu nepozdvihol len dokonalý letný deň. Dnes ráno si doprial čas, aby si vychutnal svoj domov. Svoje izby.

Za tých dvanásť rokov, odkedy ako pätnásťročný odišiel zo sirotinca, tvrdo pracoval a ubytoval sa v malej izbe na hornom poschodí domu na Grove Street západne od rieky Avon. Zamestnal sa u mäsiara a navštevoval umeleckú školu. Anonymný dobrodinca, ktorý mu platil sirotinec, zaplatil aj školné a náklady na základné školské potreby, hoci inak bol odkázaný sám na seba. Vytrvalo chodil do školy aj do práce, a vždy keď sa dalo, maloval.

Často sa po zaplatení nájomného musel rozhodnúť medzi jedlom a maliarskymi potrebami, a nie vždy vyhralo jedlo. Ale tie dni už mal za sebou. Raz popoludní pred pár rokmi sedel pred kúpeľnou dvoranou na nádvorí opátstva, kreslil tuláka, sediac na neďalekej lavičke, a lámal chlieb sebe aj holubom. Joel rád kreslil ľudí na uliciach a jeho učiteľ kreslenia vyhlásil, že na to má talent. Nevšimol si, že vedľa neho sedí džentlmen, až kým sa neozval.

Výsledkom rozhovoru bola objednávka namaľovať manželku toho džentlmena. Joel sa bál, že portrét sa mu nevydarí, ale potešilo ho, ako dobre to vyšlo. Nepokúšal sa stvárniť tú dámu tak, aby vyzerala mladšie a krajšie, ale manžel aj jeho žena boli úprimne potešení realistickým portrétom. Ukázali ho svojim priateľom a odporúčali ho aj iným.

Dostával potom ďalšie a ďalšie zákazky, až bol vyslovene zavalený dopytom a bol by najradšej, keby mal deň viac hodín. Pred dvoma rokmi mohol odísť zo zamestnania a zdvihnúť ceny za svoje služby. Nedávno ich znova zvýšil, ale nikto sa zatiaľ nesťažoval, že žiada priveľa. Vtedy začal hľadať ateliér. Minulý mesiac rodina, ktorá bývala vedľa neho na poschodí, uvoľnila izby a Joel požiadal domáceho, aby mu prenajal celé poschodie aj so zariadením. Bude mať prepychový veľký ateliér, bude v ňom môcť pracovať, ale pribudli mu aj obývačka, spálňa, kuchyňa – tá zároveň slúžila aj ako jedáleň – a kúpeľňa. Hotový palác!

Rodina sa odsťahovala len včera ráno a Joel oslávil tú zmenu tak, že pozval piatich priateľov, samých mužov, aby si s ním pochutili na mäsových koláčoch, ktoré kúpil u mäsiara, na sladkom pečive zo susednej pekárne, a kúpil aj pár fliaš vína. Veru veselá kolaudácia!

„Predpokladám, že teraz prestaneš učiť v sirotinci, čo?“

nadhodil Marvin Silver, bankový úradník, ktorý žil na prvom poschodí, a pripil na Joelov úspech.

„Že prestanem učiť?“ spýtal sa Joel.

„Za to ti predsa neplatia, však?“ poznamenal Marvin. „A zdá sa, že potrebuješ čas, aby si sa mohol venovať práci, za ktorú si platený – a to slušne, ako som počul.“

Joel učil ako dobrovoľník dvakrát popoludní v týždni v sirotinci – deti túžili po čomsi viac, než ponúkali hodiny výtvarnej výchovy s učiteľkou. Hoci nedalo sa povedať, že ich naozaj učí. Chcel ich skôr inšpirovať, aby objavili a vyjadrili individuálne výtvarné videnie a talent. Vždy sa tešil na tie popoludnia, ale v poslednom čase sa tam až tak netešil ako dovtedy, no nemalo to nič spoločné s deťmi alebo s jeho čoraz rušnejším životom mimo múrov sirotinca.

„Vždy si nájdem čas, aby som tam zašiel,“ uistil Marvina a iný priateľ ho s radostným úsmevom potľapkal po chrbte.

„A čo pani Tullová?“ zdvihol obočie. „Premýšľaš, že ju sem nasťahuješ, aby okrem iného varila a upratovala, Joel? Možno ako pani Cunninghamová? Už si môžeš dovoliť manželku, nie?“

Edwina Tullová bola pekná, prívetivá vdova asi o osem rokov staršia od Joela. Nebohý manžel jej zanechal celkom slušné dedičstvo, hoci za tie tri roky, čo ju Joel poznal, mal podozrenie, že sa stretáva aj s inými mužmi a prijíma od nich dary – peňažné dary – tak ako od neho. Netrápilo ho, že nie je jej jediný priateľ. Nikdy nenaznačila, že by túžila po záväznom vzťahu, a to mu stačilo. Bola úctyhodná, láskavá a diskrétna a poskytovala mu pravidelnú ženskú spoločnosť, živé rozhovory – a dobrý sex. A on s tým bol spokojný. Žiaľ, srdce už dávno dal niekomu inému a zostalo tam – objekt jeho lásky teraz patrí inému.

„Zatiaľ si chcem chvíľu užívať väčšie životné priestory sám,“ vyhlásil. „Okrem toho mám dojem, že pani Tullová je spokojná so svojím nezávislým postavením.“

Priatelia dojedli, dopili a zabavili sa hlboko do polnoci. Bol to dobrý pocit – mohol ich pohostiť vo svojich izbách a mal dosť stoličiek, aby si všetci posadali.

Teraz sa prechádzal v rannom slnku po byte a ateliéri a znova si vychutnával pocit, že to všetko je jeho. Za dvanásť rokov to dotiahol ďaleko. Stál pred maliarskym stojanom v ateliéri a hľadel na portrét, ktorý nechal pripnutý na stojane. Už len zopár posledných ťahov a môže ho odovzdať. Bol mimoriadne spokojný hlavne preto, lebo s ním mal problémy. Pani Danceová, povádnutá dáma, pravdepodobne nikdy nebola pekná. Bola bezvýrazná a priateľská a spočiatku si kládol otázku, ako ju, dofrasa, namaľuje, aby boli ona i jej manžel spokojní. Niekoľko týždňov riešil tú otázku, zatiaľ ju skicoval, zhováral sa s ňou a zistil, že jej srdečnosť je úprimná a ťažko vybojovaná – v ranom veku jej zomreli tri zo siedmich detí a syn zomrel tesne pred skončením štúdia. Keď na ňu Joel prestal myslieť ako na bezvýraznú ženu, uvedomil si, že je naozaj milá, a maľovať jej portrét mu prinášalo radosť. Dúfal, že sa mu podarilo vystihnúť jej podstatu tak, aby ju videli aj ostatní.

Hoci ho svrbeli prsty a túžil položiť štetcom posledné ťahy, odolával. Dohodol sa so slečnou Fordovou, že do sirotinca dnes príde skôr, lebo popoludní mal stretnutie s inou klientkou, a nemohol ho preložiť na inokedy. Ale ani pomyslenie, že pôjde do školy tak skoro, mu nepokazilo náladu – bude mať triedu sám pre seba a pre svoju skupinku detí, a pri troche šťastia sa s deťmi poteší do konca leta.

Kým v sirotinci učila slečna Nunceová, Joel a jeho skupinka sa museli uspokojiť s presne vymeranou tretinkou

triedy – zmerala ju metrom, ktorý si požičala od vrátnika Rogera, a označila ju kriedou. Deti sa tam natlačili so stojanmi a ostatnými maliarskymi potrebami a ona zatiaľ učila v druhých dvoch tretinách triedy. Maliarske potreby u nej nehrali rolu.

Ale minulý týždeň dala slečna Nunceová výpoveď, nestihli ju vyhodiť...

Joel tam vtedy nebol, ale nesmútil za ňou. Tá žena bez zábran prekročila kriedovú čiaru a prešla do jeho tretiny miestnosti, aby vyhlásila svoj verdikt nad rozrobenými maľbami, a vždy sa o nich vyjadrovala opovržlivo. Neústupčivá, zlostná žena očividne nemala rada deti, najmä siroty. Správala sa, akoby jej poslaním bolo pripraviť deti na pokoru a servilnosť, aby poznali svoje miesto – miesto na spodnej priečke spoločenského rebríčka, alebo aj nižšie. Niekedy sa mu zdalo, že učiteľka neznáša ten pocit – musí deti učiť čítať, písať a rátať, a načo...? Urobila, čo bolo v jej silách, aby v nich udusila sny, nádej, talent a predstavivosť, lebo podľa nej také čosi deťom bez rodičov neprináleží, je to neprimerané.

Odišla, keď sa Mary Perkinsová rozbehla za slečnou Fordovou a oznámila jej, že slečna Nunceová bije Jimmyho Dala. Keď slečna Fordová prišla na miesto činu, Jimmy stál v kúte, očividne ho bolel zadok. Slečna Nunceová ho pristihla, ako číta jednu z nových kníh – preňho nevhodnú, veľkú a ťažkú – dokonca sa na niečom smial. Vzala mu ju, prikázala mu vstať, skloniť sa nad lavicou a plesla mu desať ráz po zadku, potom ho poslala do kúta, aby premýšľal o svojich hriechoch. Ešte vždy držala knihu nad hlavou a poučala žiakov, aké je nesprávne triviálne využívať čas a venovať sa slaboduchým ľahkovážnostiam, keď prišla slečna Fordová.

Keď ju slečna Nunceová uvidela, víťazoslávne na ňu pozrela.

„A toto,“ vyhlásila, „je výsledok toho, že v triede sú povolené knihy.“

Knihy spolu s veľkou knižnicou nedávno darovala sirotincu istá pani Kingsleyová, zámožná, prominentná obyvateľka Bathu. Slečna Nunceová vtedy jasne vyslovila svoje námietky – knihy budú mať za následok, že deti budú mať o svete nesprávne predstavy. Ona ich varovala...

Slečna Fordová podišla k Jimmymu, obrátila ho k sebe a spýtala sa ho, prečo čítal na hodine. Vysvetlil jej, že vyrátal všetky matematické príklady a nechcel zaháľať. A skutočne, všetky príklady vyrátal správne. Poslala ho na miesto a poskladala svoju štôlu do štvorca, aby si naň sadol. Požiadala týždenníkov, aby postrážili triedu, a vyzvala slečnu Nunceovú, aby s ňou vyšla von, čo deti dosť sklamalo. Keby tam bol býval Joel, tiež by bol sklamaný. Ale keby tam bol, k takému incidentu by nebolo došlo. Nijaké dieťa v sirotinci nemalo dostať bitku. To bolo jedno z nemenných pravidiel slečny Fordovej.

Ani nie o pätnásť minút – deti aj personál v iných častiach budovy počuli učiteľkin zvýšený hlas, ktorý sa striedal s chvíľami ticha, keď zrejme hovorila slečna Fordová – slečna Nunceová vyšla z budovy a Roger pár krokov za ňou, aby zamkol bránu, veď čo, keby si to náhodou rozmyslela.

Joel sa potešil, nielen preto, lebo sa s ňou ťažko spolupracovalo, ale aj preto, lebo mal rád tie deti – všetky deti. A veľmi mu odľahlo. Navyše slečna Nunceová nastúpila po Anne Snowovej, ktorá odišla pred pár mesiacmi a bola všetkým tým, čo ona nebola. Anna prinášala do triedy slnko.

Práve Annu ľúbil, hoci sa tvrdohlavo usiloval hovoriť si to v minulom čase, keď premýšľal o svojich citoch. Teraz je z nej už vydatá dáma. Vojvodkyňa Netherbyová.

KRÁTKO PO JOELOVOM PRÍCHODE do školy už bola jeho skupinka maliarov – detí od osem do trinásť rokov – zaujatá maľovaním zátišia. Predmety rozložil na stole. Maľovali olejom na plátno, čo bolo pre väčšinu z nich dosť ťažké. Ticho chodil po triede a sledoval ich prácu, no dal si záležať, aby ich neznervózňoval ani nevyrušoval. Netrvalo dlho a Winifred Hamlinová sa sama vytrhla zo sústredenia. Zrazu zdvihla ruku a Joel si v duchu vzdychol.

„Olga nakreslila čajník menší ako jablko, pán Cunningham,“ ani nečakala na dovoľenie prehovoriť – tak načo vlastne zdvihla ruku?

Mala pravdu. Olgin čajník bol namaľovaný starostlivo, no tak, akoby to bola miniatúra. Zato jablko bolo guľaté, červeno-žlté-zelené, lesklé a veselé – a obrovské. V skutočnosti vyzeralo lákavejšie než skutočné jablko, ktoré ležalo na plátennom obruse spolu s čajníkom, so šálkou, s tanierikom a knihou.

„Veru je,“ položil ruku na Winifredino plece. „Keď všetci skončíte, spýtame sa jej, prečo je to tak. A spýtame sa aj Paula, prečo sú predmety na jeho obraze zoradené v rade, prečo sa nedotýkajú. A Richard nám povie, prečo na jeho plátne vidíme predmety zhora, akoby sedel na plaťóne. Ak si skončila, Winifred, môžeš si umyť štetce a paletu a odložiť ich do skrinky.“ Nedodal, aby ich odložila úhladne. Ona všetko robila úhladne.

Videl, že na Winifredinej maľbe je všetko dokonale poradcne a rozložené tak, ako stáli predmety na stole. Ale stôl tam nebol. Predmety viseli v priestore. Na to sa jej opýta neskôr.

Ozvalo sa klopanie, a keď sa dvere otvorili, zopár detí

obrátilo hlavu. Iné sa neobrátili, obdivuhodne sústredené na svoju prácu.

Slečna Fordová vošla do triedy s prísne pôsobiacou mladou ženou, oblečenou štýlovo, ale nepríťažlivo, od hlavy po päty vo svetlohnedej a tmavohnedej farbe. Nová učiteľka? Tak rýchlo? Joelovi zamrelo srdce. Vyzerala rovnako bez zmyslu pre humor ako slečna Nunceová a on dúfal, že bude mať pokoj aj od dobrej učiteľky, lebo leto prešlo len do polovice a väčšinu škôl do septembra zatvorili. Táto zostala otvorená len preto, lebo sa nachádzala tam, kde deti aj bývali, takže ich zamestnali a zabavili počas dlhých, často horúcich dní. Aspoň to dodržali, keď školu nechali otvorenú.

„Pán Cunningham,“ povedala slečna Fordová, „dovoľte, aby som vám predstavila slečnu Westcottovú. Prejavila záujem o miesto učiteľky a dohodli sme sa na dvojtyždňovej skúšobnej lehote.“

Všetky hlavy sa obrátili.

Westcottová? Joel odmerane pozrel na novú učiteľku.

Slečna Fordová potvrdila jeho podozrenie. „Slečna Westcottová je sestra vojvodkyne Netherbyovej. Momentálne žije v Bathe u starej matky pani Kingsleyovej.“

„Nevlastná sestra,“ opravila ju žena a bolo na nej vidieť, že aj taký vzťah je pre ňu priveľa. „Ako sa máte, pán Cunningham?“

Takže toto je tá nepolapiteľná slečna Westcottová? Joel videl tú druhú, peknú. Anna bola nadšená, keď ako dvaťpäťročná konečne našla rodinu, ale jej nevlastné sestry netúžili po jej priateľstve a láske. Na Annino sklamanie odišli najprv z Londýna a potom aj zo svojho bývalého vidieckeho sídla a usadili sa v Bathe. Robila si o ne obavy a požiadala Joela, či by vypátral, kde bývajú, a zistil o nich, či sa majú dobre, ak sa vôbec mohli mať dobre, keď sa im svet obrátil naruby. Zistil, kto je ich stará mat-

ka, a zopár ráz ju videl s jej druhou vnučkou, keď išli do kúpeľnej dvorany, kde sa stretala smotánka, každý deň tam popíjala minerálnu vodu a vymieňala si klebety.

Dokonca mu ich predstavili na večierku, ktorý usporiadala pani Danceová – práve jej portrét teraz stál na jeho maliarskom stojane v novom ateliéri. Pozvala ho na večierok a navrhla mu, aby priniesol zopár svojich menších malieb, vraj ich ukáže hosťom, aby získal viac zákazníkov. Až doteraz tú druhú sestru nevidel. Predpokladal, že sa utiahla do ústrania. Z tých dvoch bola určite menej pekná – a menej pekná ako Anna. Okrem toho pôsobila namrzene.

„Ako sa máte, slečna Westcottová?“ prihovoril sa jej.

Vysoká postava, oblé krivky, no vyvážené, elegantné proporcie. Tmavé vlasy a pekné modré oči, silná sánka a tvrdošijne pôsobiaca brada – možno pre tie výrazné, tvrdé črty nepôsobila úhľadne. Ale nebola škaredá. Vlastne, možno by sa dalo povedať, že je celkom príťažlivá. Vyzerala ako žena stvorená na rozkazovanie. Ako žena, ktorá prežila väčšinu života ako lady Camille Westcottová, staršia sestra grófa.

Na prvý pohľad sa mu znepáčila. „Už sa teším, že budeme spolupracovať.“

„Vysvetlila som slečne Westcottovej, že zvyčajne k nám chodíte dva razy do týždňa vždy popoludní, pán Cunningham.“

Slečna Westcottová urobila presne to, čo rada robievala slečna Nunceová, hoci cez triedu už nevedla kriedovú čiaru. Odstúpila odo dverí a prechádzala pomedzi stojany, hľadela na obrazy ponad plecía detí.

„Olgin čajník je väčší ako jabĺčko, slečna,“ oznámila jej Winifred.

Slečna Westcottová na ňu pozrela so zdvihnutým obočím, akoby neverila, že nejaké dieťa ju oslovilo bez vy-

zvania. Potom pozrela na stôl, kde boli rozložené predmety na zátišie, znova pozrela na Olgino plátno a dlho ho skúmala. Joel cítil, ako sa mu zježili vlasy na šiji. Slečna Fordová si spojila ruky na páse.

„Ale to jablko vyzerá tak chutne, až doň človek túži zahryznúť,“ poznamenala slečna Westcottová, „alebo ešte lepšie. Olga ho možno vníma ako najdôležitejší predmet na stole. Kázali vám maľovať predmety, ako ich vidíte, alebo ako ich cítite?“

Joel sa iracionálne ešte väčšmi nahneval. Naozaj to pochopila? Rozumela tomu? To nie je možné. Nechcel, aby to tak bolo. Nemala by sa mu páčiť. Ale nie je to len tým, že sa správala nepekne k Anne? Alebo preto, že vyzerala prísne, bez zmyslu pre humor, a nechcel, aby dala príchod takým pocitom. Čo si myslí slečna Fordová?

„Pán Cunningham nám nikdy nehovorí, jak máme maľovať, slečna,“ ozval sa Richard Beynon. „Chce, aby sme sa prejavili sami. Hovorí, že nás nemôže nenaučiť vidieť veci tak, jak ich chceme namaľovať.“

„Aha, ďakujem,“ odvetila. „Ale mal si povedať *nemôže naučiť a ako, nie jak*. Už si počul, že dvojité zápor dáva kladný význam, ty makovica?“

Richardovi sa rozjasnila tvár. „Hehe,“ zaškeril sa zoširoka.

Napriek tejto slovnej výmene sa ešte vždy tvárila prísne a neprístupne, keď sa vrátila k slečne Fordovej. Kráčala vystretá, akoby ju v detstve nútili chodiť s knihou na hlave.

„Ospravedlňujem sa, pán Cunningham, že sme vás vyrušili na hodine,“ povedala. „Už sa teším na spoluprácu.“

Čakal, že mu podá ruku, ale ona len graciózne kývla hlavou – veľká dáma povýšene zhovievavá voči nižšie postavenému človeku? – a odišla z triedy so slečnou Fordovou. Tá sa naňho len usmiala a zatvorila dvere.